

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania T. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) w przedmiocie umorzenia postępowania w przedmiocie wyłączenia członka Rady od udziału w rozpoznaniu sprawy i Nr (...) z 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie odwołania od podziału czynności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 lipca 2020 r.

1. odrzuca odwołania,

2. odrzuca wniosek o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 25 stycznia 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...) w przedmiocie umorzenia postępowania w przedmiocie wyłączenia członka Rady od udziału w rozpoznaniu sprawy w przedmiocie odwołania od podziału czynności ustalonego przez Prezesa Sądu Rejonowego w B. zarządzeniem nr (...) z 30 listopada 2018 r. oraz uchwałę nr (...) w przedmiocie oddalenia odwołania T. M. - sędziego Sądu Rejonowego w B. z 12 grudnia 2018 r. od podziału czynności ustalonego przez Prezesa Sądu Rejonowego w B. zarządzeniem nr (...) z 30 listopada 2018 r. Trzeci z wniosków Odwołującego, dotyczący wstrzymania rozpoznania sprawy, nie został rozpoznany.

T. M. (dalej: Odwołujący), działając przez fachowego pełnomocnika, wniósł odwołanie od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 25 stycznia 2019 r. nr (...) oraz nr (...). Odwołujący zarzucił zaskarżonym uchwałom:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”) i art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPPUE”) ustanawiających zasadę skutecznej ochrony sądowej i prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd, poprzez:

a. umorzenie przez Krajową Radę Sądownictwa postępowania w przedmiocie wyłączenia członków Rady od udziału w rozpoznaniu sprawy (przy jednoczesnym rozpoznaniu wniosku Odwołującego w powyższym zakresie przez osoby objęte wnioskiem); oraz

b. oddalenie przez Krajową Radę Sądownictwa odwołania od zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w B. nr (...) z 30 listopada 2018 r.; oraz

c. nierozpoznanie wniosku Odwołującego o wstrzymanie rozpoznania odwołania do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości UE rozstrzygnięcia w przedmiocie pytań prejudycjalnych wystosowanych przez Sąd Najwyższy w sprawach o sygn. akt III PO 7/18, III PO 8/18 i III PO 9/18.

2) naruszenie przepisów proceduralnych, tj. art. 22a § 6 zd. 3 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 23; dalej: p.u.s.p.), co miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez podjęcie Uchwały oddalającej odwołanie bez rozważenia względów, o których mowa w art. 22a § 1 p.u.s.p.;

3) naruszenie przepisów proceduralnych, tj. art. 28 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2018, poz. 389 ze zm.; dalej: u.KRS) poprzez rozpoznanie wniosku o wyłączenie wskazanych przez Odwołującego członków Krajowej Rady Sądownictwa przez osoby objęte tym wnioskiem.

Odwołujący wniósł o uchylenie obu zaskarżonych uchwał i orzeczenie co do istoty sprawy - na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na powyższe Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o odrzucenie odwołań, jako niedopuszczalnych. Zdaniem Przewodniczącego KRS odwołania zasługują na odrzucenie *a limine*, ponieważ na uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie rozpoznania odwołania od podziału czynności nie przysługuje środek zaskarżenia, podobnie jak na uchwałę w przedmiocie wyłączenia członka KRS od udziału w rozpoznaniu sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania podlegają odrzuceniu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej.

Zgodnie z art. 22a § 4 zd. 1 p.u.s.p. prezes sądu może ustalić nowy podział czynności w całości lub części w każdym czasie, jeżeli przemawiają za tym względy, o których mowa w § 1, czyli: konieczność zapewnienia właściwego rozmieszczenia sędziów w wydziałach sądu i równomiernego rozłożenia ich obowiązków oraz potrzeba zagwarantowania sprawnego postępowania sądowego.

Art. 22a § 4a p.u.s.p. stanowi, że przeniesienie sędziego do innego wydziału wymaga zgody sędziego. Stosownie do art. 22a § 4b p.u.s.p. nie wymaga zgody sędziego przeniesienie go do innego wydziału, jeżeli: 1) przeniesienie następuje do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu; 2) żaden inny sędzia w wydziale, z którego następuje przeniesienie, nie wyraził zgody na przeniesienie; 3) przenoszony sędzia jest przydzielony do wydziału, o którym mowa w § 2 (tj. wydziału ksiąg wieczystych lub wydziału gospodarczego do spraw rejestru zastawów).

Zgodnie z art. 22a § 5 p.u.s.p. sędzia, któremu zmieniono podział czynności w sposób skutkujący zmianą zakresu jego obowiązków, w szczególności przeniesieniem do innego wydziału sądu, może odwołać się do Krajowej Rady Sądownictwa w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania nowego zakresu obowiązków. Odwołanie nie przysługuje w przypadku: 1) przeniesienia do wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu; 2) powierzenia obowiązków w tym samym wydziale na zasadach obowiązujących pozostałych

sędziów, a w szczególności odwołania przydziału do sekcji lub innej formy specjalizacji.

Stosownie do art. 22a § 6 p.u.s.p. odwołanie wnosi się za pośrednictwem prezesa sądu, który dokonał podziału czynności objętego odwołaniem. Prezes sądu przekazuje odwołanie Krajowej Radzie Sądownictwa w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania wraz ze stanowiskiem w sprawie. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę uwzględniającą albo oddalającą odwołanie sędziego, mając na uwadze względy, o których mowa w § 1. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie odwołania, o którym mowa w § 5, nie wymaga uzasadnienia. Od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa odwołanie nie przysługuje. Do czasu podjęcia uchwały sędzia wykonuje obowiązki dotychczasowe.

Odwołujący wskazał, że swoje odwołania oparł na art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zdaniem Odwołującego przepis ten należy traktować jako przepis szczególny w stosunku do art. 22a § 6 p.u.s.p., ponieważ to u.KRS reguluje szczegółowy tryb postępowania przed Radą oraz tryb odwołań od jej uchwał. Ponadto, w ocenie Odwołującego uzasadnione jest pominięcie przez Sąd Najwyższy art. 22a § 6 p.u.s.p., w zakresie w jakim wyłącza obowiązek sporządzenia przez KRS uzasadnienia podejmowanej uchwały oraz pozbawia stronę prawa do odwołania od uchwały KRS, również z uwagi na sprzeczność powyższego przepisu z Konstytucją RP. Odwołujący podkreślił, że podziela stanowisko L. G., przywołane przez W. S., że „jeżeli sąd rozpoznający sprawę indywidualną uzna, że: po pierwsze, przepisu ustawy, który miałby stanowić podstawę lub przesłankę rozstrzygnięcia, nie da się pogodzić z określoną normą lub zasadą konstytucyjną, po drugie, że w sprawie nie wypowiedział się dotąd Trybunał Konstytucyjny i, po trzecie, że nie istnieją warunki pozwalające na uzyskanie rozstrzygnięcia tego Trybunału to dysponuje on kompetencją do odmowy zastosowania (pominięcia) tego przepisu przy wydawaniu rozstrzygnięcia.” W ocenie Odwołującego celem wprowadzenia art. 22a § 6 p.u.s.p. było pozbawienie sędziów, wobec których stosowano szykany w postaci zmiany przydziału lub podziału czynności, prawa do odwołania do niezawisłego i bezstronnego sądu.

Przepis ten, jako niezgodny z Konstytucją i normami europejskimi nie powinien znaleźć zastosowania.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Takim przepisem odrębnym jest właśnie art. 22a § 6 p.u.s.p., zgodnie z którym od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie odwołania od podziału czynności odwołanie nie przysługuje. Skoro zatem art. 22a § 6 p.u.s.p., jako przepis szczególny, wyklucza stosowanie przepisu ogólnego, czyli art. 44 ust. 1 u.KRS - zgodnie z regułą specjalności (*lex specialis derogat legi generali*) - nie ma możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionego przez skarżącego odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z 25 stycznia 2019 r.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie rozpoznania odwołania od zarządzenia w przedmiocie podziału czynności, odwołanie do Sądu Najwyższego nie przysługuje. Wbrew twierdzeniom Odwołującego, postępowanie przed KRS w przedmiocie odwołania od zarządzenia w przedmiocie podziału czynności ma charakter wewnętrzny/służbowy, nie jest więc „sprawą” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, w której musi być zagwarantowana droga sądowa. Na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1443) dokonano zmiany art. 22a p.u.s.p., w § 5 wskazując, że organem właściwym do rozpoznania odwołania od decyzji skutkującej zmianą zakresu obowiązków sędziego jest Krajowa Rada Sądownictwa. W pierwotnym brzmieniu ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych w ogóle nie przewidziano odwołania od decyzji prezesa sądu w przedmiocie zmiany podziału obowiązków. Mocą ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2011, nr 203, poz. 1192) został dodany art. 22a, który w § 5 przewidywał możliwość odwołania się od decyzji prezesa sądu zmieniającej podział czynności poprzez zmianę zakresu obowiązków sędziego skutkującą jego przeniesieniem do innego wydziału. Odwołanie to wnoszone było do kolegium sądu apelacyjnego, które, co należy podkreślić, jest organem sądu, nie

zaś organem samorządu sędziowskiego, czy też organem usytuowanym ustrojowo na zewnątrz sądu. Wywodzenie tym samym daleko idącego prawa indywidualnego wraz z prawem do sądu w zakresie, który został objęty kilka lat temu jedynie „technicznym” odwołaniem, pozwalającym niekiedy na dodatkową refleksję w przedmiocie bardziej trafnego wykorzystywania orzecznich zasobów kadrowych w poszczególnych sądach, stanowi próbę nadużycia prawa podmiotowego poprzez sztuczne wykreowanie prawa do sądu, w sprawie, w której z uwagi na jej charakter z pewnością prawo takie przysługiwać nie może. Skarga oparta na tego typu podstawach nie może zasługiwać tym samym na uwzględnienie.

Zarówno na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, nie można uznać, by prawo do sądu było prawem nieograniczonym i bezwzględnym, przysługującym każdemu podmiotowi w każdym przypadku - a więc także sędziemu w każdej sprawie, jaka może dotyczyć go w związku ze szczególnym stosunkiem ustrojowym i służbowym, łączącym go odpowiednio z państwem oraz z sądem, w którym sędzia ten pełni swoje obowiązki. Należy mieć na uwadze gwarancje niezawisłości sędziowskiej, jakie wynikają z ustawy zasadniczej, z których najważniejsze to gwarancja nieusuwalności (art. 180 ust. 1 Konstytucji RP) oraz zakaz przenoszenia sędziego do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli (art. 180 ust. 2 Konstytucji RP). Zakres ponadustawowych gwarancji niezawisłości sędziów i niezależności sądów, jak również istota urzędu sędziego i służebna relacja przepisów dotyczących służby sędziowskiej do konstytucyjnych i europejskich regulacji dotyczących wolności, praw i obowiązków człowieka i obywatela, nie przemawiają za koniecznością uznania, że zmiana zakresu obowiązków sędziego poprzez przeniesienie go do innego wydziału jest sprawą, w której konieczne jest zapewnienie drogi sądowej.

W tym miejscu należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 7 listopada 2005 r., P 20/04 (Dz.U. 2005, nr 225, poz. 1938), którego podłożem była reforma sądownictwa administracyjnego wynikająca z obowiązku jego dostosowania do zasady dwuinstancyjnego postępowania i związane z tym przenoszenie sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, wskazał, że „przepisy konstytucyjne dotyczące sędziów nie zawierają regulacji, które byłyby >>celem samym w sobie<<,”

a zwłaszcza nie statuuja osobistych >>przywilejów<< dla pewnej grupy funkcjonariuszy publicznych, mających służyć przede wszystkim ochronie ich interesów. Są to przepisy, na które należy patrzeć w pierwszej kolejności od strony instytucjonalnej, tj. przez pryzmat dążenia zapewnienia faktycznego przestrzegania najważniejszych konstytucyjnych zasad wymiaru sprawiedliwości i ustroju sądownictwa. Tak więc chodzi tu w pierwszej kolejności o normy prawa w znaczeniu przedmiotowym, choć oczywiście nie można zapomnieć, iż wynikają z nich określone prawa podmiotowe przysługujące osobom zajmującym stanowisko sędziego. Niemniej jednak pod względem funkcjonalnym nie chodzi tu o prawa osobiste, których podstawowym celem byłaby ochrona interesów określonych osób (czy grup zawodowych) i które wobec tego mogłyby być w ogóle porównywane z konstytucyjnymi prawami i wolnościami człowieka i obywatela, wynikającymi z rozdziału II Konstytucji. Zapewnienie praw i wolności człowieka i obywatela jest jednym z najważniejszych konstytucyjnych celów Rzeczypospolitej, a ponieważ wynikają one z przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka (art. 30 Konstytucji) nie mają one służebnego i instrumentalnego charakteru wobec żadnych innych rozwiązań konstytucyjnych. Odróżnia je to zasadniczo od uprawnień, które Konstytucji przyznaje określonym grupom funkcjonariuszy publicznych, w tym sędziom, a które mają charakter instrumentalny wobec zasad organizacji aparatu państwowego i poszczególnych jego segmentów. Ujmując rzecz w uproszczeniu oznacza to, że nie ma czegoś takiego jak konstytucyjne podmiotowe prawo sędziego >>do nieusuwalności<< czy też >>do zajmowania określonego stanowiska służbowego w określonym sądzie<<. Tego rodzaju >>prawa<< nie należą do konstytucyjnych praw i wolności w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i są tylko pewnym >>refleksem<< konstytucyjnych norm prawa w znaczeniu przedmiotowym.”

Odwołujący wprawdzie nie upatruje niekonstytucyjności art. 22a § 6 p.u.s.p. we wzorcach konstytucyjnych będących przedmiotem badania w sprawie P 20/04, to wskazać należy, że przywołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego wskazuje na charakter i specyfikę sprawowania urzędu sędziego, która musi być wyraźnie odróżniana nie tylko od pełnienia innych służb publicznych, ale przede wszystkim od relacji, jakie istnieją w zwykłych stosunkach pracowniczych. Trybunał

Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego wyroku wskazał, że decydując się na wykonywanie zawodu sędziego należy brać pod uwagę podległość służbową, która może skutkować decyzjami odbiegającymi od woli sędziego. Oznacza to, że osoba pełniąca urząd sędziego sądu powszechnego nie ma gwarancji związanych ze stosowaniem przez siebie w przyszłości przepisów prawa z określonej, preferowanej dziedziny. Nawet wieloletnie orzekanie w jednym wydziale sądu, nie skutkuje niewzruszalnym stanem w tym przedmiocie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 września 2019 r., I NO 58/19; z 25 września 2019 r. I NO 42/19; z 9 stycznia 2020 r., I NO 181/19; z 15 stycznia 2020 r., I NO 174/19).

Reasumując, stwierdzić należy, że zakres gwarancji niezawisłości sędziów i niezależności sądów, określony w konstytucji RP oraz przepisach wiążącego Rzeczpospolitą Polską prawa europejskiego, jak również istota urzędu sędziego i służebna relacja przepisów dotyczących służby sędziowskiej do konstytucyjnych regulacji dotyczących choćby wolności, praw i obowiązków człowieka i obywatela, nie przemawiają za koniecznością uznania, że zmiana zakresu obowiązków sędziego poprzez przeniesienie go do innego wydziału jest sprawą, w której konieczne jest zapewnienie drogi sądowej. Nie można zatem zgodzić się z prezentowanym przez Odwołującego stanowiskiem, że zmiana zakresu czynności sędziego związana z kategorią przydzielanych mu do rozpoznania spraw miałyby stanowić sprawę w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w konsekwencji objąć rozstrzygnięcia KRS w przedmiocie odwołania od podziału czynności zakresem zastosowania art. 44 ust. 1 u.KRS.

W dalszej kolejności rozważyć należy kwestię odwołania od uchwały KRS nr 166/2019 w przedmiocie wyłączenia członka Rady od udziału w rozpoznaniu sprawy w przedmiocie odwołania od podziału czynności ustalonego przez Prezesa Sądu Rejonowego w B. zarządzeniem nr (...) z 30 listopada 2018 r. Zgodnie z art. 28 ust. 3 u.KRS Rada wyłącza członka na jego żądanie lub na wniosek osoby, której sprawa podlega rozpatrzeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności członka w danej sprawie. W art. 28 ust. 2 u.KRS posłużono się pojęciami niedookreślonymi, celowo nie precyzując takich okoliczności, które mogą mieć związek ze sprawami osobistymi, służbowymi, majątkowymi członka Rady lub osób mu bliskich,

niewymienionych w ust. 1, powodujących stosunek emocjonalny (negatywny lub pozytywny) do sprawy, utrudniający lub uniemożliwiający zachowanie bezstronności przy jej rozpatrywaniu. O takiej okoliczności Rada powinna zostać poinformowana przez osobę wnioskującą o wyłączenie, natomiast ocena wpływu takiej okoliczności na powstanie wątpliwości dotyczących możliwego zachowania członka Rady przy rozpatrywaniu sprawy pozostawiona została Radzie. Podkreślić należy, że analogicznie jak w przypadku wyłączenia sędziego od orzekania w sprawie (*iudex suspectus*), jedynie uzasadnione wątpliwości w tej materii stanowią przesłankę wyłączenia. Stwierdzenie przez Radę, że wątpliwości występują, nie pozostawia jednak Radzie swobody rozstrzygnięcia, gdyż w takim przypadku ma ona obowiązek wyłączyć członka, wobec którego stwierdzono brak bezstronności, od udziału w podejmowaniu uchwały w danej sprawie. Wyłączenie członka Rady na podstawie art. 28 ust. 3 u.KRS wymaga podjęcia przez Radę uchwały na posiedzeniu plenarnym, stosownie do art. 21 u.KRS. Uchwała taka nie wymaga uzasadnienia, gdyż nie stanowi uchwały w sprawie indywidualnej, o której mowa w art. 42 u.KRS, lecz rozstrzyga kwestię procesową powstałą w toku postępowania przed Radą, związaną ze składem Rady właściwym do załatwienia danej sprawy. Rozstrzygnięcie Rady i jego motywy w takiej wypadkowej kwestii będą wynikały z protokołu posiedzenia Rady (§ 15 ust. 2 pkt 3 i 5 uchwały nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, M.P. 2019, poz. 192). Tylko w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie wyłączenia członka Rady zapadnie w sprawie indywidualnej, prawidłowość wyłączenia członka Rady na podstawie art. 28 ust. 3 u.KRS może być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego z punktu widzenia zgodności z prawem, w ramach postępowania z odwołania od uchwały podjętej w sprawie indywidualnej. Skoro od uchwały KRS nr (...). z dnia 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie odwołania od podziału czynności nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego, gdyż nie jest to sprawa indywidualna w rozumieniu art. 42 u.KRS, to nie podlega ocenie także uchwała w przedmiocie wyłączenia członków od rozpoznania danej sprawy, jako rozstrzygnięcie kwestii wypadkowej dotyczącej odwołania od podziału czynności.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

Sąd Najwyższy odrzucił wniosek o zasądzenie kosztów postępowania. Do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Zniesienie przymusu adwokacko-radcowskiego wynika wprost w woli ustawodawcy, który zwolnił osoby wykonujące zawody prawnicze od konieczności korzystania z usług fachowego pełnomocnika w sytuacji, gdy posiadają oni odpowiednie kwalifikacje, by samodzielnie sporządzić odwołanie oraz występować przed Sądem Najwyższym we własnej sprawie i należycie zadbać o własne interesy. Powyższe nie wyklucza sytuacji, w której uczestnik postępowania nominacyjnego będzie reprezentowany w toku postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym przez fachowego pełnomocnika. Omawiane sprawy mają charakter publiczny i koncentrują się na zapewnieniu konstytucyjnych gwarancji uczestnikom takiego postępowania. Uczestnicy postępowania nie ponoszą żadnych kosztów związanych z jego wszczęciem i przebiegiem. Niewątpliwie omawiane sprawy mają także charakter indywidualny, gdyż bezpośrednio dotyczą praw każdego z kandydatów, jednakże dominujący jest charakter publiczny tychże spraw. Powyższe skutkuje stwierdzeniem braku podstaw do odpowiedniego zastosowania przepisów k.p.c. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych do spraw publicznych. Wskazać także należy, że w sprawach z odwołania od uchwały KRS, Rada nie jest uczestnikiem takiego postępowania. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy uznał orzekanie w przedmiocie kosztów postępowania w sprawach z odwołania z odwołania od uchwał KRS za niedopuszczalne (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 grudnia 2019 r., I NO 136/19; z 6 listopada 2019 r., I NO 69/19; z 29 października 2019 r., I NO 67/19). Wobec powyższego, Sąd Najwyższy odrzucił wniosek Odwołującego o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł jak w punkcie 2 sentencji postanowienia.

